

Sygn. akt VII W 362/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Oleśko

Protokolant: Anita Cichosz, Anna Krawczyńska

po rozpoznaniu w dniach 5 września 2016 r., 27 października 2016 r., 30 listopada 2016 r., 26 stycznia 2017 r., 6 lutego 2017 r., 17 października 2017 r., 30 listopada 2017 r.,

sprawy **A. P. (1)** s. R. i H. z domu N. ur. (...) w S.

obwinionego o to, że:

I. w dniu 15 marca 2016 roku o godz. 11:00, w miejscowości S., gmina G., powiatu (...), kierując samochodem T. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 28 km/h w obszarze zabudowanym

tj. o czyn z art. 92a kw

II. w tym samym miejscu i czasie co w pkt. I w trakcie kontroli drogowej nie zastosował się do polecenia umundurowanego funkcjonariusza Policji asp. sztab. P. D. pozostania w pojeździe i chodził po jezdni

tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 5 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 roku poz. 1137 z późn. zmianami)

1. obwinionego **A. P. (1)** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I (pierwszym) wniosku o ukaranie;
2. obwinionego **A. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II (drugim) wniosku o ukaranie wyczerpującego dyspozycję art. 97 kw i za to na podstawie 97 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 200,00 (dwieście) złotych;
3. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków oraz kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty, w związku z ukaraniem A. P. (1) za czyn opisany w punkcie II (drugim) wniosku o ukaranie;
4. przenosi na rachunek Skarbu Państwa koszty postępowania związane z uniewinnieniem obwinionego od zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I (pierwszym) wniosku o ukaranie.

Sygn. akt VII W 362/16

UZASADNIENIE

W dniu 15 marca 2016 roku obwiniony A. P. (1) prowadził samochód marki T. (...) o nr rej. (...). O godzinie 11.00 jechał przez miejscowość S..

W tym czasie w miejscowości S. funkcjonariusze policji P. D. oraz T. M. dokonywali pomiaru prędkości samochodów. P. D. zatrzymał A. P. (1), gdyż uznał, że obwiniony przekroczył prędkość w terenie zabudowanym

o 28 km/h. P. D. nałożył mandat na A. P. (1). A. P. (1) nie przyjął mandatu, gdyż nie zgadzał się ze wskazaną prędkością, z którą miał się rzekomo poruszać.

/zeznania P. D. – zapis protokołu rozprawy z dnia 5 września 2016 roku na płycie CD – k. 71;

zeznania T. M. - zapis protokołu rozprawy z dnia 27 października 2016 roku na płycie CD – k. 106;

wyjaśnienia obwinionego - zapis protokołu rozprawy z dnia 5 września 2016 roku na płycie CD – k. 71;

notatnik służbowy P. D. – k. 77-81;

notatka urzędowa – k. 1, k. 2/

W związku z powyższym P. D. polecił obwinionemu aby poczekał w swoim samochodzie do czasu sporządzenia dokumentacji przez policjantów.

/zeznania P. D. – zapis protokołu rozprawy z dnia 5 września 2016 roku na płycie CD – k. 71;

notatnik służbowy P. D. – k. 77-81;

notatka urzędowa – k. 1, k. 2/

A. P. (1) zaczął chodzić z telefonem po jezdni i robił zdjęcia.

/zeznania P. D. – zapis protokołu rozprawy z dnia 5 września 2016 roku na płycie CD – k. 71;

zeznania T. M. - zapis protokołu rozprawy z dnia 27 października 2016 roku na płycie CD – k. 106;

zeznania K. L. - zapis protokołu rozprawy z dnia 26 stycznia 2017 roku na płycie CD – k. 131;

zeznania A. B. – zapis protokołu rozprawy z dnia 26 stycznia 2017 roku na płycie CD – k. 131;

notatnik służbowy P. D. – k. 77-81;

dokumentacja zdjęciowa – k. 61-64;

notatka urzędowa – k. 1, k. 2;

wyjaśnienia obwinionego - zapis protokołu rozprawy z dnia 5 września 2016 roku na płycie CD – k. 71/

P. D. doszedł do obwinionego, złapał go za ramię i zaprowadził do samochodu A. P. (1). Ponownie polecił obwinionemu aby pozostał w tym pojeździe.

/zeznania P. D. – zapis protokołu rozprawy z dnia 5 września 2016 roku na płycie CD – k. 71;

notatka urzędowa – k. 1, k. 2/

A. P. (1) nie był dotychczas karany.

/dane o karalności – k. 10/

Obwiniony ma 59 lat. Legitymuje się wyższym wykształceniem. Z zawodu jest radcą prawnym. Jest stanu wolnego. Nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Jest właścicielem samochodu osobowego marki P. (...), działki zabudowanej o pow. 3.300 m². Jest zatrudniony w (...) w charakterze (...) Z pracy tej osiąga dochód w kwocie 4.000 złotych.

/dane o osobo - poznawcze – zapis protokołu rozprawy z dnia 5 września 2016 roku na płycie CD – k. 71/

A. P. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

/wyjaśnienia obwinionego – k. 20/

Także przed Sądem A. P. (2) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił: „W dniu 15.03.2016r. jechałem służbowo do S. R.

w O. samochodem T. (...) o nr rej. (...) . Dojeżdżając do m. S. zwoleńłem prędkość do 50 60 km/h wiadomym mi jest że jest tam szkoła i punkt oznaczony jako kontrola radarowa policji. Znajdując się w połowie miejscowości zauważyłem na wzniesieniu stojący po prawej stronie samochód koloru białego ,na tym wzniesieniu znajduje się tam linia ciągła . Samochód stał bez włączonych świateł awaryjnych, na poboczu. Wyjeżdżając z m-ci S. przyspieszyłem i po przejechaniu znacznego odcinka drogi z za samochodu wyszedł funkcjonariusz policji sygnalizując żebym się zatrzymał tj. obecny świadek . funkcjonariusz kazał mi się zatrzymać i byłem zmuszony zatrzymać pojazd tak jak jest to na fot. 3. Oczywiście było w tym momencie, że dopuszczam się dwóch zarzutów ujętych w prawie o ruchu drogowym ujętych w art. 49 ust. 1 pkt 4 i 5. Polegały na tym, że zatrzymałem się na wzniesieniu na środkowej linii ciągłej to znaczy, że omijające mnie samochody musiały wjechać na linie ciągłą. Zabrania się zatrzymywania pojazdu na linii ciągłej wyznaczającej krawędzi jezdni. Po zatrzymaniu pojazdu podszedł do mnie funkcjonariusz policji i poinformował, że przekroczyłem prędkość o 28 km./m Zdziwiłem się ponieważ nie zdarza mi się jechać na terenie zabudowanym z taką prędkością. Jednakże policjant wskazał że radar precyzyjnie to wychwylił. Postanowiłem przyjąć zaproponowany mandat przez policjanta w wysokości 200 zł. działając w zaufaniu do niego. Nie mogłem uwierzyć, że mogłem dopuścić się takiego wykroczenia i wysiadłem z samochodu celem sprawdzenia gdzie kończy się teren zabudowany. Nie mogłem dostrzec tablicy oznaczającej ten teren w związku z tym podszedłem do funkcjonariusza w radiowozie celem wyjaśniania tej sytuacji i wskazania gdzie jest tablica ograniczająca obszar zabudowany. Funkcjonariusz wyszedł z samochodu i wskazał , że znajduje się ona w m-ci S.. Na zdjęciu nr 2 widać drogę od radiowozu do m-ci S.. Wskazuję, że jest tam cały czas linia ciągłą po uwagach funkcjonariusza dostrzegłem tą tablicę a on przy pomocy radaru powiedział, że tablica jest w odl. 400-500 m. W związku z tym, że zostałem zatrzymany na terenie niezabudowanym gdzie obowiązuje prędkość 90 km/h poprosiłem go by pokazał odczyt parametrów dokonanego przez niego pomiaru prędkości. Uzyskałem odpowiedź że jest to niemożliwe ponieważ dane te już skasował. W tej sytuacji mając na uwadze odległość od terenu zabudowanego do miejsca zatrzymania powziąłem wątpliwości co tego czy podany przez niego wynik odpowiadał prędkości mojego poruszania się. W tym momencie stwierdziłem że nie przyjmę zaproponowanego przez niego mandatu. Zwróciłem się do niego, że będę chciał zrobić zdjęcia fotograficzne radaru którym dokonywał pomiar prędkości celem ustalenia poprawności pomiaru. Funkcjonariusz odmówił mi możliwości dokonania takiego zdjęcia. Mówił, że jak jest skasowany to nie ma możliwości odtworzenia takiego pomiaru. Postanowiłem zrobić zdjęcie funkcjonariuszom policji, którzy mnie zatrzymali zdjęcie nr 1 i 3 wykazuje iż na zdjęciu nr 1 obrazuje miejsce gdzie stał radiowóz jest to droga prowadząca do stacji przekąźnikowej. Uważam, że funkcjonariusze stojąc w tym miejscu dopuścili się rażącego naruszenia kilku artykułów prawa o ruchu drogowym w sytuacji gdzie jest linia ciągła a pojazd blokuje skrzyżowanie stojąc tam tworzyli zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Także naruszyli art. 46 i 49 ust. 2 pkt 1. Wskazuję, iż wykonując dalsze zdjęcia funkcjonariusz nie miał pretensji do mnie wskazując, że nie mogłem opuszczać pojazd

i poruszać się. Nie zabraniał mi tego. Dopiero jak przeszedłem na drugą stronę drogi chcąc zrobić zdjęcie radiowozu w szerszej panoramie niż na zdjęciu nr 1 funkcjonariusz wyszedł

z radiowozu przeszedł przez jezdnię chwycił mnie za ramię i powiedział, że mam natychmiast wrócić do samochodu a sytuacji gdy tego nie uczynię będę odwieziony do K. (...) P.. W sposób oczywisty zaprzestałem polemiki w funkcjonariuszem. Nadmieniam iż w podobnej sytuacji jak ja był samochód biały o którym wspomniałem na początku, którego pani kierowca powiedziała że została zatrzymana pod hasłem że przekroczyła prędkości na terenie zabudowany. Wracając z O. zatrzymałem się w miejscu gdzie była kontrola

i zrobiłem zdjęcie nr 4, które obrazuje, że nie ma tam terenu zabudowanego tj . zdjęcie nr 4 od P. w kierunku S.. Dodatkowo wskazuje, że wykonałem zdjęcie nr 5 które obrazuje tablice kończącą teren zabudowany po prawej stronie a po lewej tablice kończąca nazwę miejscowości. Na tym zdjęciu jest ujęty znak drogowy ostrzegawczy , wskazujący że miejsce gdzie stali funkcjonariusz jest skrzyżowaniem. Chcąc upewnić się co do miejsca gdzie można wykonywać w m-ci S. pomiar prędkości na zdjęciu nr 6 jest to zdjęcie

z Internetu ze strony mapa targeo pl. a można wejść na nią przez G. kontrola radarowa S. P.. Na zdjęcia zaznaczyłem miejsce gdzie winna być dokonywana kontrola radarowa aby można było określić ją jako kontrolę radarową w m-ci S., krótszą czerwoną kreską zaznaczyłem gdzie znajdowali się funkcjonariusze. Na zdjęciu 7 jest przybliżenie miejsca gdzie stali funkcjonariusze i drogi która blokowali. Reasumując wskazuję, iż w opisie zarzutu stwierdzono nieprawdę podając, iż zdarzenie zaistniało w m-ci S. do zdarzenia doszło ok. 0,5 km. od m-ci S. gdzie jest dozwolona prędkość 90 km/h dokonujący jej funkcjonariusze policji naruszyli szereg przepisów ruchu drogowego powodując bardzo istotne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu. Uważam, że zarzut drugi jest zemstą na mnie, że postanowiłem udokumentować miejsce wykonywania kontroli. To wszystko co mam do wyjaśnienia w tej sprawie. tablica jest ok. 400-500 m. Prędkości nabrałem większej po minięciu znaku koniec terenu zabudowanego. Czynności ze mną wykonywał tylko pan D. drugi z funkcjonariusz siedział w radiowozie. Ja na sam koniec kontroli drogowej napomknąłem, iż jestem byłym Prokuratorem w kontekście, że spotkamy się w Sądzie. Nie mówiłem tego na początku aby nie być posądzony oto, że chce uniknąć konsekwencji. Z tego względu przystałem na początku na proponowany mi mandat w kwocie 200 zł. W terenie zabudowanym poruszałem się 50 -60 km/h .

/wyjaśnienia obwinionego - zapis protokołu rozprawy z dnia 5 września 2016 roku na płycie CD – k. 71/

W niniejszej sprawie zostało ustalone, iż dniu 15 marca 2016 roku A. P. (1) prowadził samochód marki T. (...) o nr rej. (...). Około godziny 11.00 jechał przez miejscowość S.. W tym czasie w miejscowości S. funkcjonariusze policji P. D. oraz T. M. dokonywali pomiaru prędkości samochodów. P. D. zatrzymał A. P. (3), gdyż uznał, że przekroczył on prędkość w terenie zabudowanym o 28 km/h. A. P. (1) nie zgodził się z wynikiem pomiaru. Obwiniony zaczął chodzić z telefonem po jezdni i robił zdjęcia.

Wskazane okoliczności zostały ustalone w oparciu o: zeznania P. D., T. M., K. L., A. B., wyjaśnienia obwinionego, notatnik służbowy P. D., notatki urzędowe, dokumentację zdjęciową. Wskazany osobowy i nieosobowy materiał dowodowy wzajemnie się uzupełnia i koresponduje ze sobą, dlatego też zasługuje na wiarę.

Sąd ustalił, iż A. P. (1) chodząc po jezdni i robiąc zdjęcia zignorował wcześniejsze polecenie P. D. aby poczekał w samochodzie do czasu zakończenia sporządzania dokumentacji przez policjantów. Sąd miał tu na uwadze zeznania P. D.. Świadek potwierdził, że A. P. (1) nie zastosował się do wydanego polecenia. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, gdyż są konsekwentne i spójne. Ponadto jako funkcjonariusz policji i osoba obca dla obwinionego, P. D. nie miał żadnego interesu w tym aby bezpodstawnie pomawiać obwinionego. Przekazał on jedynie informacje znane mu z racji wykonywania czynności służbowych. Wskazane zeznania korespondują z zapisami znajdującymi się w notatniku służbowym P. D. oraz sporządzonymi przez niego notatkami urzędowymi.

Ponadto oceniając w tym zakresie zeznania P. D., Sąd miał na uwadze uzupełniające się zeznania K. L. i A. B..

K. L. zeznała, iż widziała jak obwiniony przeszedł na drugą stronę ulicy i robił zdjęcia. Wtedy doszedł do niego bardzo zdenerwowany policjant i próbował ściągnąć A. P. (1) na tą stronę gdzie stał samochód obwinionego. Natomiast A. B. wskazała, iż kiedy A. P. (1) zaczął robić zdjęcia z drugiego pobocza, policjant szybko do niego doszedł i stanowczo kazał mu przejść na drugą stronę. Zdaniem Sądu wyraźne wzburzenie P. D., zachowaniem obwinionego, było spowodowane właśnie tym, że A. P. (1) zlekceważył jego wcześniejsze polecenie.

W pozostałej części nieosobowy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie był podczas postępowania kwestionowany i Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć jego wiarygodności.

W kontekście powyższych ustaleń nie zasługują na wiarę wyjaśnienia obwinionego, w których nie przyznaje się on do dokonania zarzucanego mu czynu. Stanowcze i konsekwentne nie przyznawanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowi wyraz przyjętej przez obwinionego linii obrony. W ocenie Sądu nie przyznanie się obwinionego,

w konfrontacji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, nie pozwala na przyjęcie, że obwiniony nie jest sprawcą.

Reasumując, Sąd uznał, iż A. P. (1) w dniu 15 marca 2016 roku o godz. 11:00, w miejscowości S. w trakcie kontroli drogowej nie zastosował się do polecenia umundurowanego funkcjonariusza Policji asp. sztab. P. D., pozostania w pojeździe i chodził po jezdni czym wyczerpał dyspozycję art. 97 kw.

Zgodnie z art. 97 kw podlega karze uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydany na jej podstawie.

Odesłanie do przepisów ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz przepisów wydanych na jej podstawie pozwala przyjąć, że w ramach art. 97 kw karalnością objęto nie tylko te naruszenia wspomnianych przepisów, które godzą bezpośrednio w bezpieczeństwo

i porządek ruchu drogowego. Dla dokonania wykroczenia z art. 97 kw ustawodawca nie przewiduje konieczności wystąpienia określonego skutku, np. w postaci zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub spowodowania utrudnienia w ruchu. Jest to więc wykroczenie formalne. W ramach art. 97 kw sankcjonuje się zachowania określonych w tym przepisie kategorii podmiotów, które polegają na naruszeniu innych – niż ujętych w art. 84–96b kw – przepisów ustawy – Prawo o ruchu drogowym lub przepisów wydanych na jej podstawie. Czynność sprawczą ustawodawca charakteryzuje poprzez użyty zwrot "wykracza przeciwko". Nie ma wątpliwości, że chodzi o naruszenie przepisów ustawy – Prawo o ruchu drogowym lub przepisów wydanych na jej podstawie, a zatem norm zakazu lub nakazu skonkretyzowanych w ramach takich regulacji.

Uczestnik ruchu A. P. (1) znajdując się na drodze publicznej wykroczył przeciwko art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z powołanym przepisem uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani stosować się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli, sygnałów świetlnych oraz znaków drogowych, nawet wówczas, gdy z przepisów ustawy wynika inny sposób zachowania niż nakazany przez te osoby, sygnały świetlne lub znaki drogowe.

Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu wykroczeń. Obwiniony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość.

Oceniając, iż stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny Sąd wziął pod uwagę:

- rodzaj naruszonego dobra jakim jest w przedmiotowej sprawie nie tylko bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego;
- niewielkie zagrożenie powstania szkody – na drodze wtedy był mały ruch;
- sposób i okoliczności popełnienia czynu – A. P. (1) dopuścił się go będąc zdenerwowany faktem, że zarzuca mu się jazdę z nadmierną prędkością, co według niego nie miało miejsca;
- wagę naruszonego obowiązku – naruszył podstawowy obowiązek uczestnika ruchu drogowego – zastosowania się do polecenia osoby kierującej ruchem;
- postać zamiaru – A. P. (1) działał z zamiarem bezpośrednim;
- motywację sprawcy – chęć udokumentowania, że policjanci dokonywali pomiaru prędkości w niedozwolonym miejscu.

Jako okoliczności łagodzące Sąd poczytał przede wszystkim uprzednią niekaralność obwinionego. Ma on ustabilizowaną sytuację zawodową. Ponadto działał on pod wpływem silnego poczucia krzywdy, gdyż był przekonany, iż nie popełnił wyrocznia przekroczenia prędkości.

Sąd nie znalazł natomiast żadnych okoliczności obciążających.

Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu wykroczeń. Obwiniony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizował cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej, Sąd miał na uwadze również dochody sprawcy, jak również jego warunki osobiste, rodzinne i możliwości zarobkowe. Obwiniony pracuje na etacie, z którego uzyskuje regularny miesięczny dochód w kwocie 4.000 złotych miesięcznie. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu.

O kosztach postępowania wobec obwinionego w związku z ukaraniem go za czyn II wniosku o ukaranie, orzeczono na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpow w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269).

Opłata od ukarania została orzeczona na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 3 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (T.j. Dz. U. 1983r., Nr 49, poz. 223z późn. zm.).

Jak to już zostało podniesione obwiniony pracuje na etacie, z którego uzyskuje regularny miesięczny dochód w kwocie 4.000 złotych miesięcznie. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Tym samym nie będzie on miał problemów z zaplaceniem kosztów sądowych w kwocie zaledwie 130 złotych.

W niniejszej sprawie obwiniony złożył wniosek o uzasadnienie wyroku w części odnoszącej się do II czynu. Dlatego też Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tej części wyroku, których wniosek dotyczy (art. 82 § 1 kpow w zw. z art. 423 § 1a kpk).